

Sygn. akt V U 1137/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: star. sekr. sądowy Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2017 r. w Legnicy

sprawy z wniosku J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 5 października 2016 r.

znak(...)

I. **oddala odwołanie,**

II. **przekazuje Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. do rozpoznania wniosek o ponowne przeliczenie emerytury górniczej złożony w dniu 10 stycznia 2017 r. sprecyzowanym pismem z 18 stycznia 2017 r. przy uwzględnieniu nowych dowodów fiszek wynagrodzeń otrzymywanych przez wnioskodawcę przed datą nabycia prawa do emerytury górniczej oraz wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej za lata 1970-1981.**

Sygn. akt V U 1137/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 października 2016 r., znak:(...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy J. K. ponownego ustalenia wysokości emerytury, wskazując w uzasadnieniu, iż po przyznaniu emerytury wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniu, w związku z czym nie ma podstaw do ustalenia wysokości świadczenia w myśl przepisu art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca J. K., twierdząc, że przysługuje mu prawo do ponownego ustalenia wysokości emerytury w myśl art. 110a ww. ustawy. Wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji, a także o ponowne wyliczenie jego świadczenia według aktualnych stawek zaszeregowania pracowników.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc te same argumenty co w zaskarżonej decyzji. Dodał nadto, iż przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych nie przewidują możliwości uwzględnienia przy

ustalaniu wysokości świadczenia aktualnie obowiązującego wynagrodzenia pracowników zatrudnionych na takim samym stanowisku pracy. Przyjmuje się wynagrodzenie osiągnięte przez wnioskodawcę w okresie zatrudnienia, które stanowiło podstawę wymiaru składek.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. K. urodził się w dniu (...) Do dnia 30 czerwca 1991 r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) S.A. Oddział (...) L.. Od dnia 17 listopada 1991 r. wnioskodawca pobierał rentę inwalidzką III grupy w związku z wypadkiem przy pracy.

Decyzją z dnia 15 kwietnia 1996 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od dnia 23 kwietnia 1996 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego organ rentowy przyjął wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 3 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1983 r. do grudnia 1985 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 261,26% i został ograniczony do 250%.

Po przyznaniu prawa do emerytury wnioskodawca nie pozostawał w zatrudnieniu.

Wnioskiem z dnia 28 września 2016 r. ubezpieczony zwrócił się do organu rentowego o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W załatwieniu ww. wniosku organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 5 października 2016 r. odmówił J. K. ponownego ustalenia wysokości emerytury, wskazując, iż po przyznaniu emerytury wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu.

/b e z s p o r n e, a nadto dokumenty z akt emerytalnych wnioskodawcy /

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury w myśl art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn.: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.). Możliwość taką bowiem wprowadziła ustawa z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2015 r., poz. 552), wprowadzając jednocześnie określone warunki skorzystania z tego uprawnienia.

Zgodnie z cyt. przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z cyt. przepisem może nastąpić tylko raz (ust. 2).

Wysokość emerytury podlega zatem ponownemu ustaleniu od podstawy wymiaru emerytury przeliczonej w myśl art. 110a ustawy emerytalnej, gdy zostaną spełnione łącznie następujące warunki:

1. do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury, tj. z okresu:

- kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru,

- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury;

2. nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy jest wyższy niż 250%.

W rozpoznawanej sprawie wątpliwości Sądu nie budziło, że wnioskodawca nie spełnił warunków do ponownego ustalenia wysokości emerytury w myśl cyt. art. 110a ustawy emerytalnej. Podstawowym bowiem warunkiem zastosowania tego przepisu jest, aby ubezpieczony do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury. Innymi słowy, aby ubezpieczony wykazał zarobki osiągnięte po przyznaniu prawa do emerytury. Ratio legis przepisu art. 110a ustawy emerytalnej, wprowadzonego nowelizacją z dnia 5 marca 2015 r., sprowadza się bowiem do przyznania prawa do jednorazowego przeliczenia emerytury ubezpieczonym, którzy nie tylko przed przyznaniem prawa do tego świadczenia osiągnęli wysokie dochody (tj. mieli wwpw wyższy niż 250%), ale –pracując po przyznaniu emerytury– także osiągają wysokie dochody. Stąd do ponownego ustalenia wysokości emerytury muszą być wskazane zarobki takiego ubezpieczonego przypadające po uzyskaniu prawa do emerytury.

W niniejszej sprawie natomiast J. K. nie legitymował się żadnym okresem zatrudnienia czy okresem podlegania ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu po przyznaniu mu prawa do emerytury. Z akt ubezpieczeniowych wnioskodawcy wynika, że jego zatrudnienie w (...) S.A. Oddział (...) L. ustało z dniem 30 czerwca 1991 r. Po tej dacie wnioskodawca pobierał świadczenie rentowe, a od dnia 23 kwietnia 1996 r. została mu przyznana emerytura. Po tej dacie wnioskodawca nie pracował i nie osiągał żadnych dochodów, które stanowiłyby podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe. A jak wskazano wyżej, dla ponownego ustalenia wysokości świadczenia w myśl art. 110a ustawy emerytalnej konieczne jest wskazanie zarobków przypadających w całości lub chociażby w części po przyznaniu świadczenia. Nie wystarczy jedynie legitymować się wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wyższym niż 250%. Z uwagi zatem na fakt, iż wnioskodawca nie wykazał, aby po dniu przyznania mu prawa do emerytury (tj. po 23 kwietnia 1996 r.) podejmował zatrudnienie lub w jakikolwiek inny sposób zarabkował i od uzyskanych dochodów odprowadzał składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, nie było w niniejszej sprawie podstaw do dokonania ponownego ustalenia wysokości jego emerytury w oparciu o przepis art. 110a ustawy emerytalnej. Zaskarżona decyzja organu rentowego jest zatem w pełni prawidłowa.

Niezasadny przy tym okazał się wniosek J. K. o uwzględnienie przy ustalaniu wysokości jego emerytury aktualnych zarobków pracowników zatrudnionych na takim samym jak on stanowisku pracy. Jak słusznie wskazał organ rentowy, możliwości takiej nie przewidują żadne przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych. Przepisy te przewidują natomiast, że przy ustalaniu wysokości świadczeń emerytalno-rentowych przyjmuje się wynagrodzenie osiągnięte przez uprawnionego w okresie zatrudnienia, które stanowiło podstawę wymiaru składek.

W świetle powyższych uwag, w rozpoznawanej sprawie nie było zatem podstaw do uwzględnienia odwołania ubezpieczonego i zmiany zaskarżonej decyzji. Stąd też –na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.– Sąd odwołanie J. K. oddalił.

Jako że w toku niniejszego postępowania ubezpieczony przedstawił nowe dowody w postaci fiszek wynagrodzeń otrzymywanych przed datą nabycia prawa do emerytury górniczej oraz wypisy z legitymacji ubezpieczeniowej za lata 1970-1981, Sąd –działając na podstawie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c.– zgłoszone przez wnioskodawcę w dniu 10 stycznia 2017 r., a doprecyzowane pismem z dnia 18 stycznia 2017 r., nowe żądanie przekazał do rozpoznania organowi rentowemu, o czym orzekł w pkt II wyroku.